

Akira

Direcció: Katsuhiro Ōtomo **Guió:** Katsuhiro Ōtomo, Izo Hashimoto (manga: Katsuhiro Ōtomo) **País:** Japó **Durada:** 124 min **Any:** 1988 **Gènere:** Animació **Interpretació:** Animació **Música:** Shoji Yamashiro **Fotografia:** Animació **Distribuidora:** Selecta Visión
Estrena a Espanya: 3/7/2026
No recomanada per a menors de 12 anys
Doblada en espanyol / Versió original en japonès, amb subtítols en espanyol

SINOPSI

Un projecte militar secret posa en perill Neo-Tokyo després de convertir un membre d'una banda de motociclistes en un psicòpata amb poders psíquics que només podran aturar dos adolescents i un grup de psíquics. (IMDb)

CRÍTICA

Deus ex machina

Akira (1988) va establir les bases del que podríem anomenar una onada d'anime centrada en la qüestió de Déu que sorgeix de l'apocalipsi existencialista. L'obra de **Katsuhiro Ōtomo**, més enllà de les curses de motos i el *cyberpunk*, és una obra amb un rerefons semibíblic pionera a mostrar les conseqüències del poder il·limitat i abordar qüestions elevades. A grans trets, l'obra proposa una visió caòtica d'un món futurista en què la tecnologia ha anat massa lluny i, per tot arreu, els experiments socials, polítics i científics generen total desassossec. En aquest món el poder diví es troba en mans dels homes els governs dels quals amaguen armes humanes capaces de proeses tan sorprenents com terrorífiques. Per exemple, els infants/ancians d'*Akira* són un exemple únic en l'anime d'aquesta generació a causa de la qualitat híbrida entre innocent i sàvia. Però és, sens dubte, en el personatge d'en Tetsuo on apareixen els vestigis més clars de tota una nissaga d'éssers omnipotents home-màquina que es pregunten sobre la seva condició mentre posseeixen un poder proper al d'un déu. En Tetsuo és l'origen desdibuixat i grotesc de *The Puppet Master* a *Ghost in the Shell (Mamoru Oshii, 1995)*, els EVA i els Àngels de *Neon Genesis Evangelion (Hideaki Anno, 1995-1996)*, el Proxy a *Ergo Proxy (Shuko Murase, Tatsuya Igarashi, Hiroki Kusumoto, Akira Toba, Kei Tsunematsu, 2006)* o Eiri Masami de *Serial Experiments: Lain (Ryutaro Nakamura, 1998)*; una petita ullada al personatge posthumà per excel·lència.

Dins d'aquesta posició de superioritat d'un davant de tota la resta, de la qualitat demoníaca corrupta i la benevolència divina, en Tetsuo es proposa com l'exemple perfecte de "poder irresponsable". En la seva condició de renegat a segona fila dins la banda de motoristes, sumat als traumes infantils i a la immaduresa de la seva persona, el fet que adquireixi poder semblant (a causa d'una mera casualitat) el converteix en l'amenaça principal de la pel·lícula, la que fa a tots els altres oblidar les seves diferències i unir-se per destruir-lo. Al marge del maniqueisme i tremendisme del problema, aquesta idea resumeix a la perfecció la por generada per l'amenaça nuclear al segle XX. A *Akira*, els animadors i creadors japonesos decideixen humanitzar la Bomba per centrar-se a posar cos a l'enemic que va assolir el país. I ho fan de manera que la lluita escapa a les decisions i accions preses pels homes per resoldre's entre potències equivalents, nens amb el poder de déus que arrasen gran part de la ciutat per restaurar un cert equilibri.

A l'anime japonès un *Gènesi* necessita un *Apocalipsi*, sembla dir-nos el film que, sens dubte, va obrir la porta de la solució fatalista per a un nou començament a les pel·lícules i sèries posteriors. La bellesa ja no es pot trobar a la Terra, ja que el metall i el neó han assolat la societat mundial, només al cel es pot entreveure una mica de llum veritable. L'interès d'*Akira* està en el seu concepte deforme de la salvació perquè el seu abús de la destrucció, la massacre i la violència condueixen al nou albor de la humanitat. El problema del progrés tecnològic que ennuvola el seny i crea monstres s'uneix al poder superior i invencible. La població en pateix les conseqüències mentre un govern format pels representants dels sectors més importants no fa res per evitar-ho. Un aire de canvi s'acosta a causa de la repressió policial als carrers i un complot terrorista... Però res d'això no importa quan en Tetsuo es converteix en l'objectiu de la humanitat; una idea que beu de les gestes feixistes tenint també en compte que l'únic personatge amb una mica de sentit comú és un militar que dona un cop d'Estat... La destrucció sense comparació portarà l'anhel d'un ordre ferri i després de l'aniquilació massiva d'uns civils que poc importen a la pel·lícula, sorgirà el *deus ex machina* que portarà de nou el poder als qui encara quedin amb vida per fer Déu sap què amb les ruïnes del vell món.

És lògic que l'empremta nuclear estigui molt present a l'imaginari dels animadors japonesos obsessionats amb el col·lapse i l'explosió a gran escala. En termes generals, pel·lícules com *Akira* són la resposta a la disjuntiva entre la magnitud anihiladora de la bomba i la devoció que es pot processar per aquest poder destructiu. Aquesta visió tan polèmica, però acceptable per a bona part del Japó, que "la Bomba va ser un mal necessari" suposa aquí un altre final per tornar a començar. Un Apocalipsi per a un nou Gènesi que, com passa en la realitat, genera un discurs entre terrorífic i impotència.

Borja Castillejo Calvo - revistamutaciones.com